

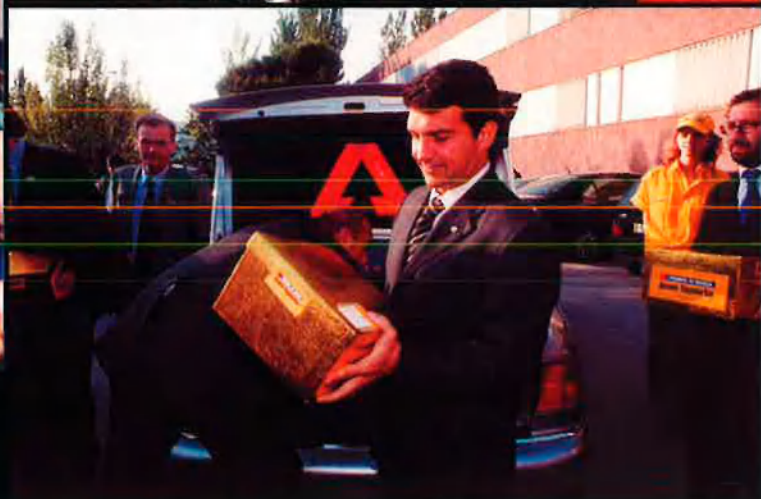
Barça, les eleccions de la refundació

Mai en la història del Futbol Club Barcelona s'havien celebrat unes eleccions amb tants candidats. Aquest diumenge, els 94.339 socis que figuren en el cens del club tindran l'oportunitat d'escollir el seu president. I ho podran fer entre sis candidats, tot i que s'aventura que a darrera hora seran menys per allò de les aliances de conveniència.

Després de dos anys i mitja de fracassos esportius del primer equip de futbol (no pas de les altres seccions, sempre carregades d'èxits) i de portar el club a una situació de crisi econòmica greu, Joan Gaspart va deixar el timó d'una entitat que trontollava de valent. Era el 7 de febrer d'enguany. La renúncia de l'empresari hotelier, ofegat per la crispació social i pels atacs dels mitjans de comunicació, venia d'una reunió secreta que s'havia produït el matí del dia abans a la seu de la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya. L'home fort de l'esport català, Josep Maldonado, havia cridat el president del Barça per demanar-li que deixés el càrrec i convoqués eleccions pel bé del barcelonisme. Gaspart no ho veia clar, però finalment acceptà el consell de Maldonado sempre que tingués una sortida digna del club del seu cor. Al vespre, Maldonado i Gaspart, ara acompanyats de Lluís Bassat, l'opositor de Gaspart en els comicis del 2000, i de Ramon Fusté, exdirectiu del club i promotor d'un vot de censura que hauria fet perillar el cap de Gaspart i la imatge del club, pactaven l'adéu del president amb les condicions següents: Gaspart deixava la presidència, Fusté retirava el vot de censura i Bassat no posava més llenya al foc. Dit i fet, Gaspart va complir la seva paraula i l'endemà deixava al seu lloc el directiu Enric Reyna perquè aquest gestionés el club a fi de convocar eleccions a finals de temporada. El nou president acabà complint la seva missió, no sense abans deixar immortalitzat el seu nom en una gran placa de marbre que hi

ha a la llotja i jugant al gat i la rata amb la data de les eleccions. La pressió popular i el patètic paper de l'equip de futbol acceleraren les coses i, el 8 de maig, Reyna i el seu equip deixaven el Barça en mans d'una junta gestora que acordava convocar eleccions el 15 de juny.

Una sardana de precandidats. El 24 de maig s'anunciaven oficialment els noms dels socis del Barcelona que podrien aspirar a la presidència. Eren vuit precandidats que acceptaven el repte d'aconseguir un mínim de 1.529 signatures de socis, aval imprescindible per assolir l'estatus de candidat. Hi havia noms coneguts com el de Lluís Bassat, Joan Laporta, Jaume Llauredó i Josep Maria Minguella, i altres que sonen en l'àmbit empresarial i jurídic, però no pas en l'esportiu, cas de Josep Martínez-Rovira, Jordi Majó, Jordi Casas i Jordi Medina. Amb tot, durant algunes setmanes sortiren un reguitzell de noms, alguns de molt populars, altres de sorprenents i fins i tot alguna proposta surrealista. Així, un grup de socis anhelaven que Josep Lluís Núñez tornés a la trona major del Camp Nou o, en tot cas, que ho fes el seu fill, Josep Lluís Núñez Jr. Ni l'un ni l'altre van fer cas als cants de sirena dels nostàlgics. També va córrer el rumor que Johan Cruyff, l'entrenador tòtem d'un sector del barcelonisme, pogués fer amb la llotja allò que ja va fer amb el vestidor: imposar una nova filosofia de veure i entendre el futbol. Però l'holandès ha decidit no entrar en escena, i si ho fa serà per donar suport a Joan Laporta. Curiosament, l'home de confiança de Cruyff, el pro-

JORDI PLAY

Lluís Bassat (dalt), s'ha envoltat de noms cridaners, com Pep Guardiola, per tal de consolidar la seva posició d'avantatge. A la dreta, dalt, Jaume Llauredó, l'etern aspirant, i, a sota, Joan Laporta, líder de la candidatura més renovadora.

ductor audiovisual Jaume Rouras, simpàtica amb la candidatura de Lluís Bassat. Tampoc hi va haver manera de convèncer l'expolític i advocat Miquel Roca, l'home de consens del barcelonisme civil, una plataforma ideològica —no pas real— que encapçalen prohoms del barcelonisme com Evarist Murtra, Carles Tusquets o Ricard Huguet. En totes les tertúlies de sobretaula, Roca els va acabar dient que no era l'home indicat per a la presidència. Ho seria potser Salvador Alemany, home fort de La Caixa i d'Acesa, entre d'altres entitats, i president de la secció de bàsquet? Era la segona opció de Murtra i companyia. Però Alemany només acceptà ser company de viatge, amb Bassat concretament, com també ho han acabat sent Murtra, Tusquets i Huguet.

També va sonar el nom de Joaquim Molins, un històric de CiU, i el de Leopoldo Rodés, president de la multinacional de publicitat Media Planning, i perso-

na de confiança del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol. Segons fonts properes al Govern català, el mateix Pujol li havia demanat que fes el pas decisiu, proposta que Rodés delegà en el vicepresident de la seva companyia, Josep Martínez-Rovira. I mentre una part de l'anomenada *societat civil catalana* buscava un candidat de consens, anaven apareixent altres possibles precandidatures, algunes de les quals s'acabarien oficialitzant (Minguella, Bassat, Laporta, Majó, Llauredó...), mentre que d'altres es van quedar en pura anècdota, com el cas d'un tal Joaquim Clusells, que prometia deixar entrar les dones al vestidor mentre els jugadors es dutxessin, o Francesc Linan, que en les darreres tres eleccions ha presentat una sola signatura de suport: la seva. Amb el temps també es descartaria l'opció de Ramon Fusté, que passà a un discret segon pla després del "pacte Maldonado" o la iniciativa d'un grup de sò-

cies perquè una dona provés l'aventura electoral, un fet fins ara inèdit en la història del club. La candidata era Rosa Valls Taberner, exdirectiva amb Gaspart, però la proposta tampoc no va reeixir.

Comença la cursa. El passat dimecres, dia 4, tots els precandidats mostraven un somriure d'orella a orella. No era per menys: ja eren candidats. Dels vuit aspirants, Jordi Medina i Jordi Casas ja sabien que la seva cursa havia arribat al final el divendres anterior, perquè no havien aconseguit el suport social necessari. Els altres sis van superar la primera prova de foc. Després de cinc dies de picabaralles a causa de la validesa o no de les signatures, Bassat, Laporta, Llauredó, Martínez-Rovira, Minguella i Majó, per aquest ordre, ja podien començar la campanya per guanyar adeptes. Bassat, amb 8.590 firmes validades, encapçalava un pòdium imaginari; que tenia Laporta,

amb 5.145 signatures, en el segon graó; i Llauredó, amb 4.760, en tercer lloc. Martínez-Rovira, amb 2.416; Minguella, amb 1.889; i Majó, amb 1.671, ocupaven els altres llocs d'honor.

En els discursos dels sis candidats hi ha una sèrie de coincidències que poden semblar òbvies, però que no s'han cansat –ni es cansaran de repetir– aquesta setmana: el Barça necessita recuperar el prestigi que sembla haver perdut pel que fa al futbol; cal eixugar el dèficit econòmic amb una política racional, ara cal comparar projectes i no personalismes i és necessari que un director esportiu marqui les directrius de l'equip de futbol.

Amb tot, les eleccions del Barça s'han convertit en una mena de mercat persa a la cerca dels millors futbolistes del moment. Així, noms com el de Beckham, Henry, Casillas, Portillo, Ronaldinho, Van Nistelrooy, Chivu... han sonat amb força aquests dies.

Lluís Bassat, el suposat favorit. El 16 de maig, el publicista Lluís Bassat saltava a la cursa electoral. Feia gairebé tres anys que un grup de destacats socis l'havien anat a buscar perquè encapçalés un projecte de consens per contrarestar la força del continuisme, personalitzada en Joan Gaspart. Però enguany ha estat Bassat qui ha anat a buscar alguns dels prohoms del barcelonisme. Molt segur que aquesta vegada el soci li donarà la victòria final, el publicista es va presentar davant els mitjans de comunicació mostrant una *matrioixka* –la típica nina russa que conté moltes rèpliques més petites dins seu– per explicar que per arribar a ser un gegant cal envoltar-se de persones encara més grans. Seguint aquesta consigna, Bassat va presentar un per un els seus homes, amb la presència destacada de Salvador Alemany com a president de la Fundació del club, Carles Tusquets i Evarist Murtra, vicepresidents, econòmic i esportiu, respectivament, i Miquel Roca i Junyent com a vicepresident de la Fundació. També va anunciar que aquesta fundació tindria un paper tutelar de l'economia del club, de manera que el president del Barça no seria el mateix que el de la Fundació. Aquest fet va provocar una sèrie de crítiques per part dels seus contrincants, que l'acusaren de faci-

Josep Maria Minguella (dalt) ha fet gairebé de tot al FC Barcelona, i ara vol aconseguir el seu somni: ser president. Al costat, Josep Martínez-Rovira, vicepresident de Media Planning, compta amb Valero Rivera, l'heroi de l'handbol.

JORDI PLAY

litar el camí cap a la privatització del club, que quedaria en mans d'una entitat d'estalvis, La Caixa, i sotmetre la ideologia de l'entitat a les directrius d'un partit polític, CiU. En aquest sentit, Bassat ha manifestat a EL TEMPS que l'única cosa que es pretén és "potenciar un òrgan del club com és la Fundació" i que no és veritat qui l'acusa de voler convertir el FC Barcelona en una empresa d'uns quants ja que "el Barça està en mans dels socis i, per tant, mai no serà una societat anònima". Bassat, que ha incorporat en la seva llista l'exregidor d'esports de l'Ajuntament de Barcelona, Albert Batlle, del PSC, també compta amb Josep Guardiola com a director esportiu de la seva candidatura. A hores d'ara, l'exjugador del Barça treballa amb una llista d'incorporacions, tasca que haurà de compartir amb els seus ajudants, que podrien ser

excompanys del Dream Team, com Eusebio i Guillermo Amor, o el seleccionador català, Àngel Alonso.

Joan Laporta, l'opció més renovadora. L'advocat Joan Laporta es va presentar el 14 de maig amb les idees ben clares: "Em presento perquè el club necessita una renovació total." Qui va ser cap visible de l'Elefant Blau ha conjuntat una candidatura que funciona com un autèntic equip de futbol. Però, a diferència del Barça dels darrers anys, l'equip de Laporta està obtenint bons resultats. En la seva junta, hi trobem joves empresaris que no han format part mai de l'entorn blaugrana. Es defineixen com a renovadors, barcelonistes de soca-rel i catalanistes. En aquesta línia, Laporta ha explicat a aquest setmanari que portarà una política adequada pensant que "el Barça ha de

JORDI PLAY

Cares noves a les eleccions culés. A l'esquerra, Jordi Majó, amb un discurs nou, opta a la presidència. Dalt, Jordi Medina, que no ha aconseguit les signatures suficients.

projectar la imatge de Catalunya al món”, ja que per convicció “compartim i defensem els Països Catalans, una realitat que va de Salses a Guardamar. Volem reforçar el catalanisme del club per tot el territori, tant al Principat, com al País Valencià, les Illes o a la Catalunya Nord”.

Laporta ha confiat l'àrea esportiva a Sandro Rosell, un jove empresari que els darrers dies està negociant la contractació de futbolistes de pes, com és el cas del porter turc Rustu –ja confirmat– i, sobretot, el del preuat migcampista anglès David Beckham, amb qui Laporta ha reconegut que s'han efectuat diverses negociacions i que tot va pel bon camí. Però, per sobre de noms propis, Joan Laporta considera que la seva candidatura és “una garantia de la independència del Barça davant interessos econòmics i financers concrets”. Tot i que s'ha associat el nom de Johan Cruyff amb la seva candidatura, Laporta és del parer de no utilitzar el nom del mite holandès amb fins electorals, tot i que reconeix que, en cas de victòria del seu grup, vol comptar amb el seu consell.

Jaume Llauredó, un històric de les eleccions. Aquest empresari barceloní no es dona per vençut. És tot un veterà en això dels comicis blaugrana, ja que aquesta és la tercera vegada que prova sort en l'aventura electoral. En aquesta ocasió, a diferència de les dues altres edicions, Llauredó va fort, tant com la legitimitat que donen 4.760 signatures de suport que va rebre per erigir-se en candidat. Llauredó, president del Fòrum Sami-

tier i de la Plataforma Proseleccions Esportives Catalanes, ja ha presentat el seu director esportiu: Giuliano Teraneo, que prové del futbol italià. També assegura que té entrenador i quatre fitxatges compromesos (sona el romanès Chivu i el porter del Reial Madrid Iker Casillas).

La candidatura de Llauredó és formada per un grup de persones vinculades al món de l'esport, on sobresurt el nom de Pere Sust, exsecretari general de l'esport de la Generalitat entre 1998 i 2000. I, tot i que no formen part del seu equip de treball, diuen els rumors que personatges vinculats al club en els darrers anys, com l'exgerent Anton Parera, estan en l'òrbita de Llauredó. També hi ha Ramon Fusté i altres exdirectius descontents amb Núñez o Gaspart. Sembla que l'opció que apel·la a les arrels del club per encarar el futur té molt ben estudiat com atreure aquella immensa bossa de socis considerats nunyistes, fidels a la política esportiva i econòmica que es va seguir a can Barça els anys vuitanta i noranta

Martínez-Rovira, la maduresa d'un projecte. L'empresari Josep Martínez-Rovira va ser dels més matiners a l'hora de fer saber la seva voluntat a presidir el Barça. El 26 de febrer va donar a conèixer la seva proposta i les persones que l'acompanyen en aquesta aventura. Es tracta d'una “llista electoral” carregada d'alts executius d'empreses de primera fila a Catalunya, la majoria dels quals, com el mateix Martínez-Rovira, van donar suport a Bassat en les darreres elec-

cions. Enguany, però, les coses són ben diferents. El líder de “Seny i força”, esllògan de la candidatura, ha carregat amb duresa contra la intenció de Bassat que la Fundació del club gestioni el patrimoni de l'entitat. Un dels membres de l'equip de Martínez-Rovira, l'advocat Julio Molinario, ha apuntat “la possibilitat que el patrimoni del club acabi en mans de la Fundació si el primer es converteix en SAE [societat anònima esportiva] i el segon n'aconsegueix la majoria de les accions”. El vicepresident de Media Planning compta amb el secretari tècnic més ben valorat segons algunes enquestes: Valero Rivera, el triomfal entrenador de l'equip d'handbol, i ha negociat directament amb el jugador holandès Ruud van Nistelrooy per incorporar-lo al Barcelona.

Minguella, un vell conegut. Josep Maria Minguella no ha necessitat massa esforços per donar-se a conèixer en aquests comicis. És un dels personatges més populars del sempre esmentat “entorn” del club. En el seu programa electoral, Minguella recorda al soci del Barça que ell va portar al FC Barcelona “jugadors de la talla de Maradona, Romário, Stòitxkov o Rivaldo”. I és que el soci 4.321 ha fet de tot al servei del club: des d'ajudant de l'entrenador fins a traductor, passant per intermediari de futbolistes o assessor en matèria de fitxatges. Una de les seves propostes més innovadores és la creació del Parlament blaugrana, un òrgan format per 250 persones “per dirigir,

aconsellar i vigilar la gestió barcelonista"; per Minguella, això significarà una "garantia de total transparència i gestió neta". Tot i que és expert en fitxatges, no ha anunciat encara cap nom propi, tot i que sí que ha confirmat que té sis jugadors en cartera, dels quals els serveis tècnics de la seva candidatura n'escolliran quatre. Entre els noms que sonen per a ocupar aquesta responsabilitat esportiva, el valencianista Subirats n'és el més ben situat, tot i que tampoc es descarta Bonet, exjugador del Mallorca. També dos il·lustres del barcelonisme, el búlgar Hristo Stòitxkov i l'holandès Johan Neeskens, podrien formar part de l'organigrama esportiu de Minguella.

Jordi Majó, l'agradable sorpresa. Sense fer massa soroll i amb una cam-

panya publicitària força minsa, aquest empresari agrícola del Maresme s'ha col·locat a la recta de sortida de la gran cursa del dia 15. Fidel a una filosofia que gira entorn d'una cultura d'equip que superi les lluites personalistes, Majó s'ha envoltat d'un seguit de professionals poc mediàtics, però "eficaços, especialitzats en cada àrea, amb criteris de més alt nivell", segons Majó, que compta amb l'extennista Sergi Bruguera com a home fort en la gestió esportiva i amb exjugadors com Moratalla, Olivé i Ramos per formar una secretaria tècnica de cinc o sis persones. Bruguera és partidari que els jugadors del primer equip de futbol s'entrenin més hores de les que ho fan actualment i, en el vessant econòmic, que les seves remuneracions s'estableixin en funció dels resultats. En

el vessant social, Jordi Majó vol millorar els llaços d'unió "amb les principals institucions polítiques, socials i culturals de Catalunya, ja que el Barça ha de col·laborar com a ambaixador de Catalunya al món".

Diumenge, els socis tenen el futur del club a les seves mans. Davant tenen un ampli ventall de discursos esportius, socials i econòmics, encara que tots ells apuntin en la mateixa direcció: cal recuperar el prestigi perdut del Barça. Ningú no dubta d'aconseguir-ho. Potser perquè la singularitat del FC Barcelona permet que, en un moment delicat de la seva història, arribin les eleccions amb més candidats que mai. Fins i tot en aquest aspecte, el Barça és més que un club.

Jordi Finestres

El club dels prodigis

És el club dels prodigis. D'això no tenim cap dubte. El València Club de Futbol està acostumat a fer història dins i fora del terreny de joc. I, pel que sembla, ara està disposat a fer-ne encara més amb l'elecció del seu nou president en la junta d'accionistes d'aquest dissabte. La vespra del dia que s'enfronten contra el Barcelona en un matx definitiu que decideix si els de Mestalla jugaran la temporada vinent la Champions League i el Barcelona, la UEFA. Just el dia que els blaugrana trien també el seu nou president.

I heus ací on trobem la diferència entre els dos clubs. El Barcelona triarà el seu president amb el dictat dels vots, aquell que diu "un soci, un vot". Mentre que el València ho farà amb el veredicte de les accions, és a dir, el d'una persona, una acció o milers d'accions, segons la inversió. Vol dir això que, a diferència del Barça, que no deixa de regir-se com una associació més o menys democràtica, el València s'estructura com una societat anònima, i com a tal ha de fer el procés d'elecció

dels seus càrrecs dirigents. Això és, qui més accions tinga i més n'arregleque en delegació, més possibilitats tindrà de presidir el club.

Però abans d'entrar en matèria, hem de preguntar-nos per què ara una junta d'accionistes per a triar un nou president, per què ara que el València viu un moment dolç en l'àmbit esportiu i per quin motiu els resultats en el terreny de joc no han comportat la pau social en la junta directiva. Certament, és la pregunta del milió, la qüestió que només es pot respondre si tenim en compte els interessos, més personals que esportius, dels màxims accionistes, en lluita acarnissada des que el club es va transformar en una societat anònima esportiva, l'any 1993.

Des d'aleshores, la presidència del València ha estat una poltrona calenta sobre la qual s'han concitat les més diverses disputes personals i les polèmiques més inversemblants que, fins i tot, han arribat als jutjats. Ampliacions de capital recorregudes als tribunals, traïcions personals, lluites fraticides per fer-se amb el control de les accions, in-

El València CF
ha fet un salt gegant
aquests últims anys.
La massa social del
club ha crescut alhora
que ho feia l'equip,
però als despatxos
han triomfat
les disputes.
La junta d'accionistes
de dissabte aclarirà
la relació de forces.